

עין משפט
נר מצוה

עט:

הערל פרק שמיני יבמות

מסורת הש"ס

המרה ואם היא מופקע מהם שעבוד לגמרי שזכ לא היה חל עוד עליה^א ואם וכוון דמתינא אפיקי מדאורייתא מלך תמתן מלך שנת דמשיחא מותר בהן ובשפחה אסור משום לא יהיה קדש וי"ל דלא ללך תמתן כיכא למילך משאר פסולי קהל כגון ממזר עמומי ומואבי דשרו בקהל גרים אבל לאו לאו דלא יהיה קדש לא שרף למילך^ב דלא לך תפסי קדושתו שפחה ולא היא דומיא דשאר פסולים^ג ואם תמננ' ומי"ש דמנמז מותר בשפחה תנן דהאומר בקדושין (דף טט.) ממזר נושא שפחה אפי' לכתחלה כדמוכח התם בגמרא ואמר ר"מ ילך שרף לא יהיה קדש במזמז דעיקרו כח מקדשות מאסור דלא תפסי בן קדושין^ד ואין להאריך: **בימי** ר' בלקשו להתיר נתינים. אין זה מבטל דברי ר"ע שכרו דהפסקי ימ דין היה הפקר^ה: **א"י** הבי יבומי ש נמי תתיבם. פי' אל"כ גנשא ישראלית איירי אש"ג יהיא שפרי מתיבמת^ו אז לא תחסי אמאי אין מיליבם דהרי הוא אסור זה דהוי פצוע דכא ואידי דקאמר חולץ קאמר נמי חולצין לאשמו אבל כיון דאיירי בגיורת איהו גופיה שרי לייבם: **ואיידי** דאמר רבי יהושע חולצין בו. ואם ור' יהושע גופיה אמאי נקט חולץ כיון דאיירי בגיורת אי משום דקצנד דקלה גרים איקרי קהל דפירש קבוענרס א"כ מלא קאמר ואין לי לפרש האיכא למשמע מדאמתיסהו חולץ חולצין ולא אתמיסהו מייבם ומייבמין ש"מ דכסקים אדם חולץ חולצין^ז דלי כסקים חמיה א"כ אפי' לייבם נמי שרי וי"ל דרבי יהושע נקט חולץ וחולצין אבז דעמי ניימנאל לא חולץ ולא חולצין דלא מני' לנמקט לא מייבם ולא מייבמין דהוי משמע יבומי הוא דלא אבל משולץ שרי מייבם רבי עקיבא הוי מני' למתינא לא מייבם ולא מייבמין דכיון דפירש הטעם משום שלח היה לו עטת הכושר ממילא הוה ידענא: דמיתלץ נמי לא חולץ^ח אלא אבז דנקט: ר' יהושע חולץ נקט נמי ר' עקיבא: **אלמא** בקהל עסקינן. וכריכי עקיבא אמאי דלמא דקרים אשה נתינתה ללמנה כהן לא סברה כריכי עקיבא דמשוי חייבי לאוין כחייבי כריתות: **כל**

המרה ואם היא מופקע מהם שעבוד לגמרי שזכ לא היה חל עוד עליה^א ואם וכוון דמתינא אפיקי מדאורייתא מלך תמתן מלך שנת דמשיחא מותר בהן ובשפחה אסור משום לא יהיה קדש וי"ל דלא ללך תמתן כיכא למילך משאר פסולי קהל כגון ממזר עמומי ומואבי דשרו בקהל גרים אבל לאו לאו דלא יהיה קדש לא שרף למילך^ב דלא לך תפסי קדושתו שפחה ולא היא דומיא דשאר פסולים^ג ואם תמננ' ומי"ש דמנמז מותר בשפחה תנן דהאומר בקדושין (דף טט.) ממזר נושא שפחה אפי' לכתחלה כדמוכח התם בגמרא ואמר ר"מ ילך שרף לא יהיה קדש במזמז דעיקרו כח מקדשות מאסור דלא תפסי בן קדושין^ד ואין להאריך: **בימי** ר' בלקשו להתיר נתינים. אין זה מבטל דברי ר"ע שכרו דהפסקי ימ דין היה הפקר^ה: **א"י** הבי יבומי ש נמי תתיבם. פי' אל"כ גנשא ישראלית איירי אש"ג יהיא שפרי מתיבמת^ו אז לא תחסי אמאי אין מיליבם דהרי הוא אסור זה דהוי פצוע דכא ואידי דקאמר חולץ קאמר נמי חולצין לאשמו אבל כיון דאיירי בגיורת איהו גופיה שרי לייבם: **ואיידי** דאמר רבי יהושע חולצין בו. ואם ור' יהושע גופיה אמאי נקט חולץ כיון דאיירי בגיורת אי משום דקצנד דקלה גרים איקרי קהל דפירש קבוענרס א"כ מלא קאמר ואין לי לפרש האיכא למשמע מדאמתיסהו חולץ חולצין ולא אתמיסהו מייבם ומייבמין ש"מ דכסקים אדם חולץ חולצין^ז דלי כסקים חמיה א"כ אפי' לייבם נמי שרי וי"ל דרבי יהושע נקט חולץ וחולצין אבז דעמי ניימנאל לא חולץ ולא חולצין דלא מני' לנמקט לא מייבם ולא מייבמין דהוי משמע יבומי הוא דלא אבל משולץ שרי מייבם רבי עקיבא הוי מני' למתינא לא מייבם ולא מייבמין דכיון דפירש הטעם משום שלח היה לו עטת הכושר ממילא הוה ידענא: דמיתלץ נמי לא חולץ^ח אלא אבז דנקט: ר' יהושע חולץ נקט נמי ר' עקיבא: **אלמא** בקהל עסקינן. וכריכי עקיבא אמאי דלמא דקרים אשה נתינתה ללמנה כהן לא סברה כריכי עקיבא דמשוי חייבי לאוין כחייבי כריתות: **כל**

תוס' חד מקבאיי
הא הנין אי"י ויהושע
שבתי שכתבי חולץ
וחולצין לאשתו דוקא
לענין חליצה ורוב דפליגי
אבל לבוא בקהל רביע
סריס אדם אסור לבוא
בקהל אסור חמז מומר
לבוז בקהל וסריס אדם
לפצוע דכא וסריס אדם
בגרות דקחל גרים לא
איקרי קהל וסריס אדם
מותר לייבם אתו אפי' אם
היא ברת אידי' אפ"כ מלא
רפואה הוה שיהיה לו
שנת הכושר דאי לא
חולצין לשנת הכושר אין
לאשתו כבשרה לבבה
(אלא) שלא נעשה בעיה
סריס שעה א' קודם
למיתו וסריס חמה דק"ל
כ"ט דאינו חולץ ודא
חולצין לאשתו דוקא
שהוא יליק ממני אמו
שלא היה לו שנת הכושר
ולא חיישי' שמא הבריא
בנתינים כבוליה נעשה:

גליון הש"ס
בית' אי"י יושע
שפעתה ענין ה' ספסולי
ע"כ: רש"י ר"ח ויהי' ויהי'
וכו' דתיב' לא יביחה
וכו'. לעיל ע"פ:
מוסף ש"ס
סריס אדם. יספסולי אדם
ולא מתמת חילי נסתמיס
ממילי ותיב' נלא, ודכלל
פצוע דכא וברות שפכה
הוא ואסור לישא וישאלת
דכתיב לא יכח פצוע דכא
(כע"כ ב.) או מייבמין.
לאו למתולה קאמר אלא
ידקמי יבום, שטם בעלי קמי
ואלו. ודוקן. ספק מלידה
והוא לאו מחייבי לאוין
הוא, אלא קמ"ל דמ"ג
דלאו כד אלויה הוא יבאמו
ביבא לקנות יבמתו ויבאלה
במעט נטו. ודבנתו
גט. כלומר לא נתנו שר או
מלך, ונטו ביבמה מהני
למישאל עליו ועל כל
האקון, ודמי בעל ליבומי
לא מלי דקם ליה כבוב לא
יבנה. ואם בעבלי
קנו. ויבאלה בנטו בלא
מלידה. ואסור
חולצין. איסוף קמי. מתי
חילין ובעלי חן את יבמתן,
ואפלוש דכא וכו'לאו ואלו
אקון. ר"ג אומר
כו'. שני חילין נשאין שמי
אחיות, אחת גדולה ואחת
קטנה ונתן בעלה על גדולה
ופלה לפי בעל הקטנה
מלמדי' את הקטנה למלך
בעבלי ועיקרו נשאיו כדי
ליבם את זו שוקמה על זו
תמורה למסור הקטנה
עליו. שלח היו נשאיו
גמורים שמת ממלך ולכן
לא התיב' את זו משום
אחות אשה. ר"ג אומר אם
קורבה הולך ממזר: ופכרניו אמאי
חילין כחייבי כריתות היא תנא
דמשנתין חן תנא דפי ר"ע הוא
דאמר כהחולץ ליבמתו (לעיל מט.) אי
זהו ממזר כל שאר זכר שהוא בלא
יצא ודלא כרבי סימאי דאמר (תמובות
דף טז.) מן הכל היה עושה רבי
עקיבא ממזר חון מאלמנה כריכי' שהרי
אמרה תורה לא יקח ולא יחלל אבל
מכל חייבי לאוין גרידי אפילו ליכא
קורבה הולך ממזר: ופכרניו אמאי
סריס חולץ ואפילו היתה לו עטת
הכושר איקרי כאן להקיס כו': אמר
רצח אס כו'. דשעת הכושר דמעיקרה
לאו מלתא היא הואיל ובשעת מיתה
לא חזי חין לך אשה כו': **סמור**
למיספו. יסורי מיתה ממשיס כו.
אלא אמרנין הואיל ומועיקרם כח
הקמה הוא צת חליצה היא הכא
שלא

מוסף ספסות
א. דכיון שהיתה שעה
אחת שלא חלה עליהם
שום שעבוד שלא היה
בהימק קיום שוב לא
יחזור חלק מכות לחול
עליהם. מ"י ספסל. ה. דהוי
כבשה. מ"י ספסל.
ו. הלך בני חורו
איסורם בגט פוס' הא"ש.
ז. כמו בשפחה. הלך אין
לאסור בשפחה משום
לאו דלי יתיי קיש. מ"י
הא"ש. ה. שלא גזר דוד
שלא ישורם אלא שהיו
עברים... וכמו שיש חומר
לעבדים בשחרורן כן יש
לחם היתר עיי שחרור,
ודנה ביד בשחרור דוד
לשחרור. מ"י ספסל. כ.
א. דלא יאשוי עלו לחשונות
דביבמי רובם לניבן
דבנין הקמה שם למת,
ואי אמרנין דאין מייבמין
כן יש לנו לומר שאינו
חולצין. וכדכתיב שאינו
אומרים חולצין דלא
בענין שיהיה המת בו
הקמה שם כן יש לנו
לומר דמייבמן, אלא ודאי
חולצין לאו דוקא. מ"י
ספסל. ד. דאסור לו לייבם
משום לאו דפצוע דכא.
מ"י ספסל. ה. וזה אינו,
דכיון דמפסענין ליה
מייבום משום דלאו ר' לא
הקמה שם הוא וכן לא
מייבמן לאשתו משום
דכתיב ולא ימחה שמו בישראל שמו ביהוה ויהוה ימחה
בארזים שאסורים לבא בקהל קאמר ר"ע שחולץ או מייבם. רע"כ.
בארזים שאסורים לבא בקהל קאמר ר"ע שחולץ או מייבם. רע"כ.

מה שעשו עשו הוא בעלו קנו ואסור לקיימן משום שנאמר י' לא יבא פצוע
דכא וברות שפכה בקהל ה' אלמא בקהל עסקינן אלא אמר רבא כגון שנפלה
לו ולבסוף נפצע אמר ליה אביי וליתי איסור פצוע ונידחי עשה דיבוב מי
לא תנן ר"ג אומר אם מיאנה מיאנה ואם לאו תמותין עד שתגדיל ותצא
הלזו משום אחות אשה אלמא אתי איסור אחות אשה ודחי הכא נמי
גירי איסור פצוע ונידחי אלא אמר רב יוסף האי תנא דכא רבי
עקיבא היא דאמר מחייבו לאוין דשאר הוי כמזר מחייבי לאוין גרידי לא הוי
ממזר איקרי כאן דהקיים לאחיו שם והא לאו בר הכי הוא אמר רבא אם כן
אין לך אשה שכשרה ליבם שלא נעשה בעלה סריס חמה שעה אחת קודם
למיתו לר' אליעזר פירוקא דרבא פירכא היא התם כחישותא דאתחילה
ביה היכי דמי סריס חמה אמר רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן כל
שלא
נמי לא שנת: לרבי אליעזר פירוקא דרבא פירכא היא. גמרא פריך. כלומר היא פירוקא דרבא פירכא היא לרבי אליעזר
דלא ודאי חזינו דשעת הכושר מילמל היא ואמאי קאמר רבי אליעזר סריס אדם אין חולץ דלא מהניא ליה עטת הכושר
דמעיקרה הא ודאי סריסות אין לו רפואה אפילו הכי מתיבמת אשה משום עטת הכושר דמעיקרה: **חישותא** הוא
דאחישותא ציה. ולאו סריס הוא אלא מיתה מכחשת כחו: **היכי דמי סריס חמה**. דקאמרת שלח היתה לו עטת הכושר:
שלא

א. דכיון שהיתה שעה אחת שלא חלה עליהם שום שעבוד שלא היה בהימק קיום שוב לא יחזור חלק מכות לחול עליהם. מ"י ספסל. ה. דהוי כבשה. מ"י ספסל. ו. הלך בני חורו איסורם בגט פוס' הא"ש. ז. כמו בשפחה. הלך אין לאסור בשפחה משום לאו דלי יתיי קיש. מ"י הא"ש. ה. שלא גזר דוד שלא ישורם אלא שהיו עברים... וכמו שיש חומר לעבדים בשחרורן כן יש לחם היתר עיי שחרור, ודנה ביד בשחרור דוד לשחרור. מ"י ספסל. כ. א. דלא יאשוי עלו לחשונות דביבמי רובם לניבן דבנין הקמה שם למת, ואי אמרנין דאין מייבמין כן יש לנו לומר שאינו חולצין. וכדכתיב שאינו אומרים חולצין דלא בענין שיהיה המת בו הקמה שם כן יש לנו לומר דמייבמן, אלא ודאי חולצין לאו דוקא. מ"י ספסל. ד. דאסור לו לייבם משום לאו דפצוע דכא. מ"י ספסל. ה. וזה אינו, דכיון דמפסענין ליה מייבום משום דלאו ר' לא הקמה שם הוא וכן לא מייבמן לאשתו משום דכתיב ולא ימחה שמו בישראל שמו ביהוה ויהוה ימחה בארזים שאסורים לבא בקהל קאמר ר"ע שחולץ או מייבם. רע"כ.

א. דכיון שהיתה שעה אחת שלא חלה עליהם שום שעבוד שלא היה בהימק קיום שוב לא יחזור חלק מכות לחול עליהם. מ"י ספסל. ה. דהוי כבשה. מ"י ספסל. ו. הלך בני חורו איסורם בגט פוס' הא"ש. ז. כמו בשפחה. הלך אין לאסור בשפחה משום לאו דלי יתיי קיש. מ"י הא"ש. ה. שלא גזר דוד שלא ישורם אלא שהיו עברים... וכמו שיש חומר לעבדים בשחרורן כן יש לחם היתר עיי שחרור, ודנה ביד בשחרור דוד לשחרור. מ"י ספסל. כ. א. דלא יאשוי עלו לחשונות דביבמי רובם לניבן דבנין הקמה שם למת, ואי אמרנין דאין מייבמין כן יש לנו לומר שאינו חולצין. וכדכתיב שאינו אומרים חולצין דלא בענין שיהיה המת בו הקמה שם כן יש לנו לומר דמייבמן, אלא ודאי חולצין לאו דוקא. מ"י ספסל. ד. דאסור לו לייבם משום לאו דפצוע דכא. מ"י ספסל. ה. וזה אינו, דכיון דמפסענין ליה מייבום משום דלאו ר' לא הקמה שם הוא וכן לא מייבמן לאשתו משום דכתיב ולא ימחה שמו בישראל שמו ביהוה ויהוה ימחה בארזים שאסורים לבא בקהל קאמר ר"ע שחולץ או מייבם. רע"כ.

הערל פרק שמיני יבמות

א) כבודו לך; ב) לקמן טו.
כ) קנה: דהוּ מוּזָה.
ד) וְנִשְׁלַח מִן הַמִּנְחָה מִן הַיָּד.
ה) שְׂמַח לֵבָה. כ"ב. ב' [תוס']
שְׂמַח עֵינַי וְשֵׁשׁ עָלַי אֵשׁ.
ז) וְעֵינַי לֹא יִשְׁכַּח מִן הַיָּד.
ח) תְּמִיד דְּרִיב דְּכִיבָה.

גליון הש"ס

נב' אבד רב יוסף היינו
דשבענו כקון זה לעיל טו
ע"כ שנת כח ע"כ:

לעני רש"י

אדול"ר [אדול"ר]
קפדון.

מוסף רש"י

ברדיקין אורח שלש
פעמים בתוך שמונים
יום. וחס לא דקדוק,
אש"כ שנתלש שם יום
שמונים היו שום דשם
ביניהם סוף לו ומר שנת
דכ"ו [בכורות טז]. יצאו
ראיה שרואה בין עשרים.
קריה האלמנה כן לפניה
מה היסס המורה שנק
נלא חלילה ויבוס [רשב"ם
ב"ב פ"ג]. והוא הדין.
ובי הוא סרים (פס) לא
חולין ולא מייבם. סרים
לא לו חלילה הוא דכתיב
לנקים לחמץ זה שישאל,
ואף לא בר יבוס הוא [וזה
ע"ה וקמ"ט טז]. וכל שאש
עלה ליבוס איש עלה
לחלילה [רשב"ם ב"ב פ"ג].
הוא האילנות לא
חולצתה ולא מתירבתה,
ושאלה לכל מי שנתלה,
דמתנה עטרה דמתיר
והיא הכתר אשר תלה,
פרט לאילנות אשר יולת
[דה"ה טז].

דוקות תוספות

א) דקתין אכל חלב.
ב) ויהי לא הביא
לאחר מנאן שיש שורות,
והוא נדקט והוא... מוס'
קיסס הלכה. ג) ונמצא
שקטן היה בשעה שאכל.
ד) והיו יבוס
לרבנן דיהי דלא מהני
הסיבנים לאפקין מותר
נפל ב' יום מ' יום לא תמיר
לאפקין מתורה נפל
בשתייה בין עשרים. י"ט.
ו) ולא מסתבר למימר
דמה שהאשה בחוקת
צוקת שאנה מונה חות
בעלה חיוב כחוכה של
כ' שנה. תוס' ה"ש.
ז) סימניו ואפילו שהה
וירא פגומים יום, מולא
פריש מרד. רע"כ.".

הערל פרק שמיני יבמות

שלא ראה שעה אחס כשדורו. שלקה ממעי אמו: יוסף. חול"ר
שאל קלוח השמן הולך למרחוק כשהוא מטיל כלפי מעלה ואין נעשה
ככיסיה: דאפיה אימיה. לחס כמור: כטיהרה. שמחמתה חוס
המור וחוס הטהרים: שיערה מרקא. שכר מווג. ואיכא דלמרי חוק:

ידענא ממארי הו'. לשנא אמרינא ה"ג
היינו דשמענא לאמי כל שמעמי אמו
לקוי ולא דענא מאי היא כלומר לא
הוה ידענא איכא קאי אכל השתא
ודאי ידענא דסרים חמה קמפרש
ואולי: וליהוש שמה הכריז ביניהם.
שעה אחת ואשתכח דהוה ליה שעת
הכשר: בודקין אופו. כבודות קאי.
חורור והמס הקבועים הרי זה מוס
ואיה הוא חורור הקבוע כל ששהה
שמונים יום רבי חנינא בן אנטיגנוס
אומר בודקין אותו שלש פעמים בתוך
פ' יום ברכא פ' ובאמלע פ' ובסוף פ'
אכל כבדיקה תמלה וסוף לא סגי
שמה ביניהם עבר ונמצא שאין קבוע
ולא אמרינן האולי ומתלמו וסופו לקוי
ודאי לא עבר: לאה אבד. לעין:
לנולינו גופא. סרים חמה מתמת חולי
כל הגוף הוא: יצאו ריאה. חס כ"ד
מלכותין: חס היצמה להלן וליבוס
יצאו קרובי היצמה ריאה שהוא בן
כ' ומפיטר נלא חלילה ויבוס: והוא
הסרים. כלומר ונולדו בו סימני סרים.
והכי מפרש בנהו ב' יואל דופן דף
דאי לא נולדו לו סימני סרים
אמרינן האי דלא מימתי משום קטנות
הוא ומחוקין ליה כקטן עד רוב
שמונים: סוכר כדבני כ"ג. אלמא
ל' אליעזר סרים חמה לא חלין:
פ"ג ד'. כי ממתי וסמי הך לדלעיל
מקמי מרתי ושמע מינה מהיהא דר
ציה. אי מני מרקא מימתי מעשה
דלכנסנדריא לדבריו ש"מ מהיהא
לעילי הדר ציה ומתמתנין ליה
דמשפט הי דקתני שיש לו רפואה
משום דשמע דמסבאר קאמר הכי:
וי סגן הויא. הוכר כדבני כ"ג לאו
אמאי דלמרי לא חולין אלא לאשמעי'
דע עיאה בן עשרים חשיבין ליה קטן
חס לא היצא ומכאן ואילך אמרינן
גדול הוא חס לא היצא אלא שהוא
סרים ומייב צעושין שמונה: איסמר
גרסינן: מנן י"ב עד י"ח. אמרינקת
קאי כדבי אליעזר דלמרי נקבה כ"ג
ומרישא נמי שמעין ליה דקאמר י"ב
ויס אחד ואי בתינק אין זמנו להביא

פ.

אב"כ חלב מבן י"ב שנה ועד בן י"ח. וצנקה איירי וכו' אליעזר
ואיירי דנקט לשון זכר^א נקט סימני סרים ולא נקט סימני
אילנות דלא מסתבר למימר דסברי לה כ"ג: ש' ור"א חרב מבאן הביא
שערות. כ' כדמתא נקט דלף
דאיגלאי מילתא למפרע שהיה קטן
עד כששו שהביא שערות אלא חשיב
ליה גדול לרב משמים עשרה
ולשמואל מ"ח:

נעשה סרים צמפרע. ולקי על
חלב שאלה דלף חשיב
התלאת ספק אש"ג. דשעת התראה
היה ספק שמה יצאו שערות קורס י"ח^ג
דשמת מיהא איגלאי למפרע שהיה
גדול כשעת התראה ולא למי להכה
את זה וזמר והכה את זה (מכות טז).
דלף לאחר שהכה את שניהם לא ידע
אחרו אצוי א): אילנות ר"מ
יהא צה קנס. לשמואל ניתח כון שמי
קטנות נמשכים עד י"ח אי"כ אין כאן
שערות דימי נערות ולא כשעה חשכים
המסכים לשמים עשרה שפוסקין או
ימי קטנות אכל לרב יהא לה קנס
שפוסקין צוהת ימי קטנות כמו שצ"ל
נסיס: והיא תניא בן שמונה אבוד
צמפרע. וחס יכול להיות כד קיימא
לא היה אסור לטלטלו ומשני הדינ
שגמרו סימנים דע"י סימנים יש
היכרא להוויאו מתורת נפל כ"כ שנה
לרבנן כלאשכון לרבי להיות כד קיימא
חשיב צר קיימא כשגלים יוס כשאר
ולמות ומילתיה דר' אבחי כדכנן אכל
אין לפרש דלרבין אין יואל לעולם
מתורת נפל ולרבי כ"כ שנה ור' אבחי
כרבי דא"כ כי פריך ארצה מוספאה
כמאן כרבי הוה ליה למיפך ר"י
לרב דקאי ציה ועוד דלס כן רבה
מוספאה אפילו כרבי לא חמי דלא
חשיב לר' צר קיימא לומר דלישתיה
אלא ע"י הוכחה ימירא שמי כ' שנה (ב)
אלא נראה לר"י כדפירשנו ונראה
דאפילו נגמרו סימנים דאסור לטלטלו
דמחוספתא חמר היתא דבן ח' הרי
הוא כאבן ואסור לטלטלו קמי אחיו
בן שמונה אכל כלו לו חששו והיני
אפילו גמרו' דאין יואל מתורת נפל
כשגלים יוס אלא ע"י שפירש ומילתא:
דלא שכיח היא ואסור לטלטלו:
סיון

ובן שמונה מי קחיי והתניא
אבל אמו שוחה עליו ומניקתו
מפני
ע"י ג' שנה וחס אחד צפ' יואל דופן
ואלך צפ' יואל דופן כמסת נדה (סס):
נעשה סרים למפרע. איירי דאיירי כשון זכר קתני סרים כיון שעברה ס' שנה עשרה כרבי אליעזר ולא
הביא אש"כ שחור והביא אינו כלום דלא אמרינן כיון דהשתא אימתי איגלאי מילתא דעד השתא קטן הוה דשבעות תליא מילתא אלא כסרים
מחוקין ליה ומחשיבין לה צמ עוגשין משנים עשר ואילך שהיתה ראויה להביא דלמרי האי דלא אימתי משום דסרים הוה והא דתניא לקמן דאפילו
הביא לאחר מכאן הרי הוא כסרים לכל דבריו למפרע הוא דקאמר משנים עשר הוה גדולה וסרים הוה: ושמואל אמר קטן היה
באופה עשה. דלא מחוקין ליה בגדול אלא משמונה עשר ואילך שהוא מחוק דסרים והא דתניא לקמן הרי הוא כסרים לכל דבריו
מכאן ולהבא קאמר אכל למפרע הוה קטן. והוא הדין נמי דאפילו לא הביא לאחר זמן קחשיב ליה שמואל קטן עד י"ח ומשום רב נקיש ליה
לאשמעינן רבותא דאש"כ דחור והביא סרים הוא: לרב דלמרי נעשה גדול למפרע מ"ב ואילך: איילונים לר"מ יהא לה קנס. ומשנים כסף
אלמה תניא כמסת כמובות (דף לה): איילנות אין לה לא קנס ולא פמוי באלו נערות ומוקמינן לה כר"מ דלמרי קטנה אין לה קנס ואיילנות
הואילן אין לה שערות קטנה היא צימים שהיתה ראויה לנערות ולא אמרינן כיון שעברו י"ח ולא הביאה נעשים גדולה למפרע לחייב קנס את
האופה צימי נערות: אי"ל אביי מקטנפיה יאספ נגנר. לעולם נעשים גדולה למפרע הוא דאין לה קנס לר"מ משום דמקטנפיה יתת נגנר
דנערות כסימנים תליון וזו שאין לה סימנים חשיבין כל ימי קטנותה קטנה וצימי נערות בוגרת וזו לר"מ אין לה קנס אכל לרבנן איילנות צימי
קטנותה יש לה קנס דרבנן פליגי עליה ואמרי קטנה יש לה קנס. ימי קטנות עד שיש עשר שנה וחס אחד: אי"ל. רב יוסף שפיר קאמרת וכל כי
הני מילי מעלייתא כו': סימני סרים ואיילונים אין עושין כהן מעשה. להחזיק בגדולים וסרים עד שיהו צמי עשרים ולא הביאו ומשנים עשר
עד עשרים מתפסי להם אם יצאו הרי הם קטנים עד כששו וחס לא יצאו גדולים הם: וכן א'. שנוול לח' חשדים אין עושין צו מעשה להחזיקו
כבן קיימא כבשיל סימנים כלומר אש"כ שגמרו סימני שערו וצפרינו כשנוול אש"כ לא אמרינן צר קיימא הוא ודאי עד שיהיה בן עשרים שנה:
מפני

עין משפט
נר מצוה

קח א מיי פ"ב מהלכות
אסורי מצות הרי"ב:
ב) בן מיי פ"ב מהל'
אשוח הל' ד יא
סגמ עשין כ טו"ש ה"ש
סימן קנה ספק י"ג וס'
קנב ספק י:
ק"ג ג מיי (סס) טו"ש
סס ספק י"ג כב"ה:
ק"ד ד מיי פ"ו מהל'
ממריס הלכה ה':
ק"ה ה מיי פ"ב מהל'
אשוח הלכה ה':
ק"ו ו מיי סס הלכה ד יא
טו"ש ע"ש סמן קנה
ספק י"ג:
ק"ז ז מיי פ"א מהל'
מילה הלכה י'
ופ"ה הלכה טבת הלכה י'
טו"ש ע"ש סמן גל ספק
ח וטו"ש ע"ש ס' י"ד רסו
ספק י"א:

תוספות ישנים

ושמואל אמר קטן היה
באופה עשה והא דלמרי
לקמן אחרו סרים חמה כל
שהיה בן עשרים ולא הביא
שמי שערות ואפי' הביא
לאחר מכאן הרי הוא
כסרים לכל דבריו ואפי'
מחשיבין ליה כגדול וכן
מחשיבין נקבה ל"ח כמו
זכר לה שנה. י"ל דלקמן
מיימי משעת שנת עשרים
ואילך להטויה כסרים
ואפי' מתאו פליגי רב
ושמואל י' לקרנן הא א"כ
לומר דהא לא הוה סמן
קרנן ואי לקרנן אין מתי
לקרן התלאת ספק היא ואל
שנה [מכרזה] ונמי
במחוספתא ד"ה נעשה:
א) ויהי יתא דלא דמי
לממרו לו אל תומיר דחשיב
ליה לתורתה התלאת ספק
לפי לשולום לא יתברר
הדינ שהשתא ההתראה
התראה ודאי דשעת
שהתו לו אל תומיר עשין
שנת צום אלוהה
ובסוף יוסף אכל חלב
המכרי הדרי שהיה גדול
כשעה שאכל חלב וחס י'
היתה התלאת ודלית:
ב) ויער קנה דלמרי לקמן
כיון דלאשכר כרבי' דלמרי
משתי' כרבי' עבר ואפי'
משנת דרבי' סוכר כרבי'
ולא היתה שפיר רבי'
חשיב ליה כד קיימא עד
שהא בן עשרים ורבי' ע' א'
קאמר כיון ששהה שלשים
צר קיימא הוא:

תוס' חר מקבואי

א"י אבדו סימני סרים
ואילנות וכן שנתה אין
עושין בהם מעשה עד
שהיו בן עשרים פרישי'
סימני סרים ואילנות
להחזיקם בגדולים וכן ח'
[להחזיקן] בן קיימא אין
עושין בהן מעשה עד
שהיו בן עשרים ורבינן
בן ח' מי קחיי והתניא
בן ח' הרי הוא כאבן
ואסור לטלטלו הבי"ע
בשלא גמרו סימניו ואיכא
דמרי' הבי"ע כשגמרו
סימניו וזה הוא אחת
היא דהניא אהורו בן ח'
כל עלה כלו לו חששו
ר' אומר סימניו מוחזיקין
עליו שרירי וצפרינו טעמא

